

Sygn. akt XI Ka 77/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Sławomir Kaczor

Protokolant: apl. Daniel Czyżewski

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015r.

sprawy Z. F.

obwinionego z art. 92 a kw i in.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach

z dnia 10 października 2014r. sygn.. akt II W 61/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego Z. F. uniewinnia od dokonania zarzuczonego mu czynu
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

XI Ka 77/15 UZASADNIENIE

Z. F. został obwiniony o to, że w dniu 25 listopada 2013 roku o godzinie 09:35 na ul. (...) w P. woj. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h (84/50) nie stosując się do ograniczenia prędkości na obszarze zabudowanym

to jest o wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 (...).

Wyrokiem z dnia 10 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Puławach uznał obwinionego Z. F. za winnego popełnienia zarzuczonego mu wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych poprzez nieprawidłową wykładnię i uznanie, że powołany akt prawny nie przewidywał, iż pomiar prędkości pojazdu może odbywać się wyłącznie z użyciem miernika umożliwiającego identyfikację pojazdu, którego uzyskany pomiar dotyczy, w sytuacji gdy literalne brzmienie przepisu wprost wskazuje, że konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać identyfikację pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie z zebranego w sprawie materiału dowodowego (zarówno zeznań świadków jak

i dokumentacji na podstawie której Sąd wydał orzeczenie, w tym przede wszystkim instrukcji obsługi urządzenia U. 20-20 100), wniosków z niego niewynikających,

a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, jak również niedokonanie przez Sąd rzeczywistego, samodzielnego i wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, oparcie się jedynie na zeznaniach świadka M. P., bez ich należytej weryfikacji i krytycznego spojrzenia w oparciu o pozostały materiał dowodowy, albowiem z dokumentacji w postaci instrukcji obsługi, świadectwa legalizacji ponownej wynikają zupełnie odmienne oceny aniżeli dokonane przez Sąd,

a mianowicie z uwagi na:

- uznanie, że funkcjonariusz dokonujący pomiaru jest obeznany z obsługą urządzenia i bez znaczenia jest jego wiedza na temat technicznych szczegółów pracy tego urządzenia i że w zakresie obsługi urządzenia i dokonywania pomiaru czynności funkcjonariusza dokonującego pomiaru były zgodne z wymaganiami i sposobem przeprowadzenia pomiaru opisanym w instrukcji urządzenia, w sytuacji gdy: wbrew instrukcji obsługi urządzenia funkcjonariusz policji celownik kierował na maskę bądź szybę pojazdu zamiast w obszar tablicy rejestracyjnej, co mogło spowodować, iż wiązka lasera zmierzyła prędkość zupełnie innego obiektu znajdującego się poza pojazdem obwinionego, bowiem zgodnie z instrukcją obsługi dozwolone jest dokonywanie pomiaru prędkości przez szybę (wbrew zeznaniom świadka, który twierdzi, że jeśli laser skierowany jest na szybę to nie ma możliwości, by wiązka lasera przeszła na inny pojazd); jak i w sytuacji gdy funkcjonariusz wskazał, że czerwony punkt w wizjerze przedmiotowego miernika stanowi obraz lasera, w sytuacji gdy punkt celowniczy widoczny w wizjerze przyrządu U. 20-20 w rzeczywistości nie jest wcale obrazem lasera, które pozostaje w zakresie światła podczerwonego niewidocznego dla ludzkiego oka; jak i w sytuacji, gdy funkcjonariusz twierdzi, że aby dokonać pomiaru niezbędnym jest utrzymanie punktu, który wyświetla się na pojeździe, widoczny na wizjerze aż przez czas 5 sekund, w sytuacji gdy zgodnie z instrukcją obsługi pomiaru dokonuje się w 0,3 sekundy; brak elementarnej wiedzy w zakresie sposobu działania urządzenia był przyczyną z powodu której, funkcjonariusz mógł nie mieć świadomości co do tego, że wynik pomiaru uzyskany na przyrządzie nie dotyczył prędkości pojazdu obwinionego;

-uznanie, że odległością wystarczającą dla rozróżnienia pojazdów i dokonania konkretnego zindywidualizowanego pomiaru prędkości jest odległość 50 m w sytuacji gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie wynika jakoby ta okoliczność została w niniejszej sprawie ustalona,

- uznanie, że w niniejszej sprawie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż Komenda Powiatowa Policji w P. nie dysponuje „świadectwem kalibracji” tego miernika, w sytuacji gdy z instrukcji obsługi przedmiotowego miernika wynika, że kalibracja jest wymagana w celu zapewnienia pełnej wiarygodności pomiarów, uzyskiwanych z laserowego miernika prędkości (...) 20-20 a także w sytuacji gdy funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. nie dokonują jakichkolwiek testów diagnostycznych, które okresowo, a nawet często winny być dokonywane zgodnie z treścią instrukcji obsługi przedmiotowego urządzenia;

- uznanie, że urządzenie którym dokonano pomiaru nie było uszkodzone, w sytuacji gdy nie została przeprowadzona kalibracja przedmiotowego urządzenia i nie były przeprowadzone okresowe testy ani czynności diagnostyczne urządzenia;

- pominięcie części zeznań świadków dotyczących ustalenia czy urządzenie, którym dokonano prędkości indywidualizuje pojazd, w sytuacji gdy dla uznania, czy urządzenie powinno być używane dla dokonywania pomiarów prędkości niezbędnym jest posiadanie przez urządzenie cechy zapewniającej identyfikację takiego pojazdu,

co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia i uznania, że obwiniony Z. F. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i o uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w całości do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie i to w zakresie najdalej idącego, zawartego w niej wniosku.

Jakkolwiek rzeczą sądu odwoławczego nie jest – co do zasady – dokonywanie własnych ustaleń faktycznych, gdyż należy to do kompetencji sądu I instancji, który ma bezpośredni kontakt z gromadzonym na etapie rozprawy głównej materiałem dowodowym, co pozwala na jego w pełni prawidłową ocenę, jednakże nie jest to zasada nie doznająca ograniczeń. I tak odmienna ocena dowodów, a w konsekwencji orzeczenie o charakterze reformatoryjnym są dopuszczalne w sytuacji gdy wydzźwięk zgromadzonych dowodów jest jednoznaczny, a ich ocena, bądź wnioski wyciągnięte z poczynionych ustaleń – oczywiście wadliwe. Sytuacja taka ma natomiast miejsce w sprawie niniejszej.

Sąd Rejonowy ustalił więc, że funkcjonariusz policji M. P., dokonujący pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, był przeszkolony i obeznany z obsługą używanego urządzenia, natomiast bez znaczenia pozostawała jego wiedza na temat technicznych szczegółów jego pracy. Rzecz jednak w tym, że – jak dowodzą ujawnione okoliczności sprawy – sam fakt przeszkolenia w zakresie obsługi urządzenia nie stanowi jednak gwarancji tego, że przedmiotowe urządzenie jest obsługiwane w sposób prawidłowy.

Idzie mianowicie o to, że jak wynika z instrukcji obsługi przyrządu do pomiaru prędkości (...) 20-20 100LR aby dokonać prawidłowego pomiaru należy wycelować przyrząd w obszar tablicy rejestracyjnej pojazdu i nacisnąć spust (k.55v.), czas pomiaru trwa o, 3 sekundy (k.46v.), a sam pomiar może być dokonany przez szybę radiowozu (k.46).

Zestawienie tych okoliczności z treścią zeznań M. P. oraz R. J., którzy określili długość pomiaru na 2-5 sekund, zaś pierwszy z wyżej wymienionych funkcjonariuszy stwierdził, iż celownik urządzenia kieruje na maskę bądź szybę pojazdu oraz stwierdził, iż pomiar prędkości przez szybę radiowozu jest niemożliwy (k.71v), uprawnia do wniosku, iż wymienieni funkcjonariusze nie posiadali podstawowej i niezbędnej wiedzy, gwarantującej prawidłową obsługę używanego urządzenia. To z kolei czyni całkowicie niewiarygodnym wynik pomiaru dokonanego w dniu 25 listopada 2013r.

Jeżeli bowiem celownik urządzenia został skierowany przez M. P. na szybę pojazdu, którym poruszał się obwiniony, to nie można wykluczyć, iż uzyskany pomiar dotyczył prędkości pojazdu poruszającego się za nim. Stopień prawdopodobieństwa takiej sytuacji jest przy tym kwestią drugorzędną, albowiem istotne jest, że – co podkreślono – wykluczyć jej nie sposób.

Już tylko wyżej przedstawiona argumentacja czyni niemożliwą aprobatę zaskarżonego rozstrzygnięcia i stanowi podstawę do odmiennego orzeczenia co do istoty sprawy. Jednocześnie z uwagi na regulację art.109 § 2 k.p.w. w zw. z art.436 k.p.k. Sąd Odwoławczy jest zwolniony z obowiązku odnoszenia się do pozostałych zarzutów apelacji.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania nastąpiło na podstawie art.118 § 2 k.p.w.

Sławomir Kaczor